

Arrest

nr. 305 875 van 29 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, reist vanuit Turkije op 28 januari 2024 naar Brussel. Bij aankomst wordt beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel, vanwaar hij op 30 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming indient.

1.2. Op 29 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die verzoeker op 2 april 2024 per drager ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M. D., verklaarde over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in de stad Driouch (provincie Driouch, regio Oriental) in 1990. U bent Berber. Uw opa werd als aanhanger van het Berbers nationalisme vermoord onder het regime van koning Hassan II. U ging tot de 8ste klas naar school in Driouch. Uw vader was reeds in de jaren '60 vanuit Marokko naar Duitsland verhuisd, waar hij asiel heeft aangevraagd en na lang wachten een permanente verblijfsvergunning kreeg. U weet niet op basis waarvan uw vader die verblijfsvergunning heeft bekomen.

In 2004 verhuisde u in het kader van gezinshereniging samen met uw zus en moeder naar Dusseldorf, in Duitsland. U volgde er Duitse les, en werkte in de loop der jaren als heftruckchauffeur in een pakhuis, en als kapper. In Duitsland zegt een ex-vriendin van u dat u de vader van haar kind bent, maar u betwijfelt haar bewering omdat jullie veel problemen hadden als koppel.

U besloot om in februari 2023 op reis te gaan naar Driouch, om daar uw geboortestad opnieuw te bezoeken. U verbleef er in het huis van uw grootvader, waar tot op heden nog familie van u in woont. U vertrok op 16 februari 2023. Zo'n 3 of 4 dagen na uw aankomst sprak u in een café in Driouch over politiek, waarbij u de lotgevallen van de leiders van het Berbernationalisme besprak en vrijelijk uw mening verkondigde.

De volgende dag werd u in het huis van uw grootvader, dat 9 km buiten Driouch gelegen is, opgepakt door de politie. U werd aanvankelijk een dag vastgehouden in Driouch, waarna u werd overgebracht naar Nador. Tijdens uw verblijf in Nador werd u mishandeld, hoewel u steeds waarachtig antwoordde op alle vragen die zij u stelden. U werd er 3 dagen vastgehouden, alvorens naar de gevangenis Oukacha in Casablanca te worden verplaatst. Enkele maanden na uw arrestatie kreeg u voor het eerst bezoek van uw advocaat, R. T., die uw familie naar u had gestuurd om uw gerechtelijke procedure op te volgen. Mits uw formele toestemming diende hij een aanvraag in om u toe te staan uw gerechtelijke hoorzitting in vrijheid af te wachten.

U werd vervolgens op borgtocht vrijgelaten, midden december 2023. U moest daartoe een borgsom van €1.700 betalen, een bedrag dat uw zus voor u betaalde. Bij uw vrijlating gaf uw advocaat u uw paspoort terug en bracht hij u meteen in contact met uw ouders. Omdat uw Duitse verblijfsvergunning niet meer geldig was nadat u meer dan 6 maanden in het buitenland had verbleven, raadde uw vader u aan om niet rechtstreeks naar Duitsland te proberen vliegen, maar wel naar Turkije te gaan, en dan via de smokkelroutes in Bulgarije en Roemenië zo terug naar Duitsland te komen. Zo vertrok u op de dag van uw vrijlating meteen naar Turkije, waar u de tocht aanvatte om naar Duitsland te gaan. U werd echter opgepakt rond 24 december 2023 en 4 dagen lang vastgehouden in Turkije. In de gevangenis vertelde een man u dat u niet rechtstreeks naar Duitsland kon vliegen met uw vervallen verblijfsvergunning, maar wel naar andere Europese landen.

Na uw vrijlating vertelde u over dat idee aan uw ouders, die u zeiden dan naar België te vliegen. Aldus vloog u op 28 januari 2024 vanuit Istanbul naar Brussel. Tijdens de vlucht was u uw paspoort en Duitse verblijfskaart verloren. Bij aankomst in Brussel bood u zichzelf aan bij de grenscontrole, zeggende dat u uw Marokkaans paspoort en uw Duitse verblijfskaart verloren was. Omdat u niet met geldige reisdocumenten in Brussel aankwam werd u vervolgens vastgehouden in een gesloten centrum, waar u op 30 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw Marokkaanse identiteitskaart, uw Duitse rijbewijs, een Duitse verzekeringskaart en medische documenten van uw vader (alle kopies).

B. Motivering

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast op de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Immers bleken uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende vervolging in Marokko niet overtuigend.

U verklaarde in Marokko gearresteerd en vervolgd te zijn geweest op basis van een gesprek over Berbernationalisme in een café in Driouch. Uw verklaringen omtrent deze arrestatie en de daaropvolgende gerechtelijke procedure zijn echter niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u werd gearresteerd, nadat u “de dag voordien [...] met mensen in een café over politiek gepraat” had, waar u “de aanvoerder die was gestorven en diegene die vastzat” had besproken. U had daarbij “ook mijn mening verkondigd, hoe ik het zie” (NPO, P.6). De volgende dag werd u rond 4u30 of 5u ’s ochtends op agressieve wijze gearresteerd door de politie, waarbij ze “de deur van mijn kamer hebben [...] stukgemaakt” en u “werd vastgehouden door 2 man” (NPO, P.9). Vervolgens werd u meegenomen en hebt u “24u lang in een donkere ruimte doorgebracht, ergens diep beneden” (NPO, P.6). Er kwamen 2 officieren naar uw cel, die u aan een bijzonder potige ondervraging onderwierpen. Daarbij hebt u “hen alles verteld zoals het is, de waarheid, ik heb hen mijn mening verkondigd zoals ik gewoonlijk openlijk mijn mening verkondig” (NPO, P.6).

Het is bijzonder opvallend dat een schijnbaar onschuldig gesprek over Berbernationalisme zo’n snelle en hardhandige reactie van de Marokkaanse ordediensten heeft uitgelokt. Enerzijds bevond u zich in Driouch, dat gelegen is in het Rifgebergte en waarvan het algemeen bekend is dat er vele Berbers wonen. In die context lijkt zo’n gesprek allesbehalve subversief of opruiend, temeer u geenszins gewag maakte van een verhitte sfeer bij dat gesprek. Bovendien bent u “geen partijlid ofzo”, noch bevond u zich in “de mogelijkheid om zelf iets bij te dragen” voor politieke gevangenen, maar bent u eerder iemand die “graag met mensen [spreekt] om hen van onze zaak te overtuigen” (NPO, P.6). Het lijkt dan ook volkomen onwaarschijnlijk dat u reeds bekend stond bij Marokkaanse ordediensten als gevaarlijk aanhanger van het Berbernationalisme of als een subversief subject. U was toen ook nog maar enkele dagen voorheen in Marokko toegekomen, en u wilde bij uw bezoek aan uw geboortestreek ook louter uw geboortestad herontdekken (NPO, P.5-6). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat u, als onschuldige toerist die nog maar enkele dagen op bezoek was in de streek, de dag na het voeren van een politiek gesprek op café met een dergelijk machtsvertoon zou zijn meegenomen door de Marokkaanse politie.

U werd vervolgens naar de Oukacha gevangenis in Casablanca gebracht, waar u nog zo’n 9 maanden werd vastgehouden. Na enkele maanden kreeg u een advocaat, die uw familie u had toegestuurd, om u bij te staan in de gerechtelijke procedure die ondertussen tegen u was aangespannen. Met die advocaat kwam u overeen dat jullie “een aanvraag zouden indienen om ervoor te zorgen dat ik gewoon in vrijheid op de hoorzitting mocht wachten” (NPO, P.7). U hebt uw advocaat “uitgelegd wat er allemaal was gebeurd, met wie ik had gepraat over politiek, wie dat waren, wat ik heb gezegd, hoe ik dat exact heb gezegd. Ik heb dat allemaal gedetailleerd beschreven. Hij heeft dat allemaal opgeschreven” (NPO, P.9). Uw advocaat legde u uit dat u ervan werd beschuldigd “de staatsveiligheid in gevaar” te brengen (NPO, P.7). U hebt “3 formulieren ondertekend voor hem, en een paar maanden later ben ik dan vrijgekomen” (NPO, P.7). U werd mits betaling van een borgsom van €1.700 vrijgelaten in afwachting van het verdere verloop van uw proces (NPO, P.7). Bovenstaande verklaringen over aanvragen, notities van uw advocaat, ondertekende documenten, borgsom en uw lopend proces ten spijt legde u geen enkel document neer om uw verklaringen met betrekking tot uw proces in Marokko te staven. Dit ondanks de vele vragen van de protection officer van het CGVS om deze zo spoedig mogelijk te voorzien (NPO, P.2, 8, 11), en uw bevestiging dat u dit zou “navragen bij mijn familie of mijn advocaat” (NPO, P.8).

U verklaarde nog dat u van de Marokkaanse overheid “nooit een document” hebt gekregen met betrekking tot uw proces, en dat niemand u “ooit iets ter ondertekening meegegeven” heeft (NPO, P.6). Deze bewering kan echter geenszins overtuigen, noch is het een bevredigende verklaring voor het ontbreken van documenten met betrekking tot uw asielrelaas. Enerzijds had u duidelijk verklaard 3 documenten te hebben ondertekend voor uw advocaat in het kader van uw vrijlating (zie supra). Aldus blijkt dat u wel documenten hebt ondertekend in het kader van uw vermeende gerechtelijke procedure in Marokko. Die tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Anderzijds maakte u gewag van verschillende schriftelijke documenten in het kader van uw proces, zoals de notities van uw advocaat omtrent uw vermeende misdrijf, de aanvraag voor vervroegde vrijlating en documenten met betrekking tot uw borgsom (zie supra). Dat u daar geen enkel visueel bewijsmateriaal van neerlegt om uw verklaringen te ondersteunen is een bevestiging van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers kan verwacht worden dat u minstens enkele al dan niet officiële documenten neerlegt omtrent de gerechtelijke procedure die tegen u loopt, dan wel dat u correspondentie van uw advocaat omtrent uw proces neerlegt ter staving van uw asielrelaas.

Ten slotte waren ook uw verklaringen omtrent uw vluchtroute bijzonder opmerkelijk. Hoewel u na uw vrijlating “naar Duitsland wilde vliegen, rechtstreeks”, en uw familie u heeft “gezegd dat ik terug naar Europa moest komen” (NPO, P.7), bent u “onmiddellijk na mijn vrijlating naar Turkije gegaan” (NPO, P.6). Uw vader had u immers gezegd dat u “geen schijn van kans” had om naar Duitsland te komen vanuit Marokko, maar dat u “via Turkije” moest gaan waar er “mensen met verstand van zaken” zijn “die je de grens over smokkelen”. Dat zei uw vader u omdat “iemand uit mijn familie, of ergens een kennis van mijn vader [...] hem dat verteld” heeft (NPO, P.7). Hij legde u uit dat u “naar Turkije moest gaan, en van daaruit naar Europa moest komen, omdat ik met mijn papieren Duitsland niet meer mocht betreden” (NPO, P.9). Het bleek immers dat u op basis van uw verblijfsvergunning “niet langer dan 6 maanden in het buitenland mag blijven, of anders worden je papieren ongeldig” (NPO, P.7). U hebt dan “geprobeerd om over land te komen [...] via Turkije, Roemenië, Bulgarije...smokkelroutes”, maar “we zijn dan opgepakt” (NPO, P.10). In de Turkse gevangenis hoorde u echter van iemand dat u met uw Marokkaans paspoort “niet mee terug naar Duitsland kon, maar dat ik wel via een derde land kon”, omdat uw paspoort “immers authentiek en geldig” was. U vertelde bij uw vrijlating uit de Turkse gevangenis over dit plan aan uw familie, die u dan hebben “gezegd dat ik via België moest proberen komen, omdat dat niet ver is van Duitsland” (NPO, P.10). Het is hoogst merkwaardig dat u deze eenvoudige consulaire informatie was bekomen in een Turkse gevangenis, eerder dan via uw familie of advocaat, die u op professionele wijze ondersteunden. Dat u via hen zulke eenvoudige informatie over uw reismogelijkheden niet had bekomen is allesbehalve aannemelijk, temeer zij maandenlang de tijd hadden om deze informatie te bekomen. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw Marokkaanse identiteitskaart heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw Duitse rijbewijs en verzekeringskaart. De medische documenten van uw vader tonen slechts aan dat uw vader in Duitsland wordt behandeld voor zijn ziekte, een element dat evenmin ter discussie staat in deze beslissing.

Op basis van bovenstaande elementen dient dan ook te worden geconcludeerd dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève bestaat of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) reeds herhaaldelijk oordeelde dat artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet een substantieel karakter heeft en reeds verschillende beslissingen van de commissaris-generaal vernietigde wegens de niet-naleving ervan. In deze verwijst hij naar en citeert hij uit 's Raads arrest nr. 303 866 van 26 maart 2024. Volgens verzoeker betreft dit een zaak die vergelijkbaar is met de onderhavige zaak en moet de redenering die in dit arrest wordt toegepast daardoor ook *in casu* worden toegepast. Verzoeker benadrukt in dit verband dat de bestreden beslissing informatie bevat waaruit blijkt dat hij nog steeds wordt vastgehouden in het Transitcentrum Caricole, een specifieke locatie die wordt beschouwd als een plaats aan de grens, dat hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 30 januari 2024 en dat de commissaris-generaal op 29 maart 2024 een beslissing nam over zijn verzoek. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing aldus nam vier weken nadat hij zijn verzoek indiende. Hieruit volgt – aldus verzoeker – dat de bestreden beslissing buiten de wettelijke termijn van vier weken is genomen, terwijl hij nog steeds wordt vastgehouden op een specifieke locatie die wordt beschouwd als een plaats aan de grens. Bovendien heeft de commissaris-generaal een beslissing genomen over de grond van het verzoek, zonder aan te tonen dat zijn situatie onder één van de gevallen valt, zoals bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dat de verwerende partij *in casu* niet voldoet aan de voorschriften van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft in deze een theoretische uiteenzetting inzake artikel 3 van het EVRM en het onderzoek dat moet gevoerd worden naar een reëel risico op een schending ervan. Vervolgens wijst verzoeker op zijn ontslagbewijs uit de gevangenis van Nador in Marokko dat hij bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3). Volgens hem betreft dit een nieuw document dat zijn relaas ondersteunt en zijn verzoek om internationale bescherming versterkt. Luidens het verzoekschrift bevestigt dit document – “een ‘*Bulletin de Sortie*’ uitgegeven door het Marokkaanse gevangeniswezen onder Artikel 27 van Wet 23/98” – verzoekers gevangenschap van 19 februari 2023 tot 25 december 2023 in de gevangenis van Nador. Het document, ondertekend door de directeur van de gevangenis, vermeldt zijn gevangenisnummer 24215 en bevat een verslag van het geldbedrag dat bij vrijlating is ontvangen. Verzoeker meent dat dit gevangenschap, als gevolg van de politieke en sociale vervolging die hij heeft ondergaan, de ernstige risico's voor zijn veiligheid en mensenrechten in zijn land van herkomst benadrukt. Verzoeker gaat verder in op de verklaringen die hij in dit verband tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aflegde en op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake het ontbreken van enig bewijs. Hij herhaalt dat hij verklaarde dat hij enkele dagen na zijn aankomst in Driouch op 16 februari 2023 werd vastgehouden in de gevangenis van Nador en dat hij midden december 2023 weer vrijgelaten werd. Het thans voorliggende document, dat werd uitgevaardigd door de gevangenis van Nador, dat verzoeker als de “*genoemde*” aanduidt, dat 19 februari 2023 als datum van gevangenneming en 25 december 2023 als datum van vrijlating aangeeft, valt samen met zijn verklaringen, onderstreept zo de consistentie en nauwkeurigheid van zijn verhaal en vormt dan ook een onbetwistbaar bewijs van deze gevangenneming. Verzoeker betoogt dat dit document de beoordeling van de commissaris-generaal, waarin wordt gesteld dat bepaalde delen van zijn verklaringen als weinig waarschijnlijk werden beschouwd, direct weerlegt. Hij besluit dat het feit dat de officiële papieren uit de gevangenis precies overeenkomen met de door hem opgegeven data en beschreven gebeurtenissen, zoals zijn detentie en voorwaardelijke vrijlating tegen een borgsom, niet alleen zijn geloofwaardigheid versterkt, maar ook de precisie en betrouwbaarheid van zijn getuigenis over de omstandigheden en ervaringen tijdens zijn detentie benadrukt, alsook dat dit hem volledige geloofwaardigheid geeft met betrekking tot het overige van zijn relaas en de ernst en urgentie van zijn verzoek om internationale bescherming ondersteunt.

Onder verwijzing naar algemene informatie betoogt verzoeker vervolgens dat het systeem van voorwaardelijke vrijlating tegen betaling van een borgsom veel gebruikt wordt in Marokko om het probleem van overbevolking in de gevangenissen te verlichten. Hij meent dat het aldus mogelijk is dat hij inderdaad onder borgtocht is vrijgelaten, zoals hij zelf verklaarde. Verzoeker vervolgt dat het een vaststaand feit is dat het principe van borgtocht niet toestaat dat de betrokkene het grondgebied verlaat voordat er uitspraak is gedaan in diens zaak. Volgens verzoeker zou hij, indien hij naar Marokko zou teruggestuurd worden, weer naar de gevangenis worden gestuurd, waar hij blootgesteld zou worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, wat in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij besluit dat deze situatie de ernstige risico's waarmee hij geconfronteerd zou worden bij terugkeer onderstreept.

Tot slot gaat verzoeker in op de risico's op mishandeling in Marokkaanse gevangenissen. Hij werpt op dat de overbevolking in Marokkaanse gevangenissen leidt tot schendingen van fundamentele rechten van individuen en verwijst naar algemene informatie van het DCAF uit 2021 en het USDOS van 2022. Uit deze algemene informatie blijkt dat er sprake is van specifieke beschuldigingen van mishandeling en marteling in de gevangenis van Nador. Deze beschuldigingen wijzen volgens hem op een zorgwekkend patroon van mishandeling, wat relevant is voor zijn situatie en zijn verklaringen bevestigt. Verzoeker besluit dat er *in casu* een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt omdat het commissariaat-generaal geen adequaat onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke risico's en omstandigheden die hij zou kunnen tegenkomen bij terugkeer naar Marokko, meer specifiek naar de detentieomstandigheden en de risico's van mishandeling in de gevangenis van Nador. Dit gebrek aan diepgaand onderzoek naar de potentiële gevaren en het ontbreken van een individuele beoordeling van de situatie van verzoeker in relatie tot deze gevaren, brengt hem bij terugkeer mogelijk in direct gevaar voor onmenselijke of vernederende 3behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tenslotte vormt het gebrek aan systematische monitoring van gerepatrieerden door het commissariaat-generaal een belangrijk hiaat in de algehele beoordeling van risico's, waardoor de grondslag voor schending van artikel 3 van het EVRM in dit specifieke geval wordt versterkt. De commissaris-generaal kan dus het risico voor verzoeker om dergelijke behandelingen te ondergaan niet uitsluiten, zo besluit verzoeker.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire orde om de

bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, ter ondersteuning van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats *d.d.* 27 februari 2024 (stuk 2);
- ontslagbewijs gevangenis van Nador in Marokko (stuk 3).

2.2.2. Op 19 april 2024 legt de verwerende partij een nota met opmerkingen neer, waarbij zij de COI Focus, "*Maroc: corruption et faux documents*", van 7 november 2023 voegt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Over de toepassing van de grensprocedure en de versnelde procedure

Hoewel de Raad verzoeker kan volgen waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet expliciteert op grond van welk subonderdeel van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming wordt behandeld via de versnelde procedure, dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt wordt gesteld: *“Het feit dat u waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast op de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.”*

De bestreden beslissing verwijst weliswaar niet formeel naar artikel 57/6/1, § 1, d), van de Vreemdelingenwet, doch in de feitelijke motivering ter verantwoording waarom *in casu* de versnelde procedure wordt toegepast, wordt de inhoud van voormelde wettelijke bepaling wel uitdrukkelijk weergegeven. De Raad stelt vast dat deze motivering verzoeker in staat stelt kennis te nemen van de reden waarom de versnelde procedure op zijn zaak werd toegepast en dat hij derhalve in de mogelijkheid was om zich hier in rechte tegen te verdedigen.

Waar verzoeker stelt dat *“de bestreden beslissing buiten de wettelijke termijn van vier weken is genomen terwijl hij nog steeds wordt vastgehouden op een specifieke locatie die wordt beschouwd als een plaats aan de grens”* en stelt dat een substantiële onregelmatigheid is begaan waardoor de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee niet aantoont welk belang hij heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, omwille van de toepassing van de versnelde procedure conform artikel 57/6/1, § 1, d), van de Vreemdelingenwet. In de parlementaire voorbereidingen wordt inzake de versnelde procedure het volgende gesteld: *“Als de Commissaris-generaal een beschermingsaanvraag volgens een versnelde procedure behandelt, wordt deze aanvraag binnen redelijke verkorte termijnen behandeld, zonder af te wijken van de grondbeginselen en de fundamentele garanties betreffende het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming in het algemeen.”* (Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 111). De behandeling volgens de versnelde procedure geschiedt derhalve met inachtneming van de fundamentele waarborgen van verzoeken om internationale bescherming in het algemeen.

De commissaris-generaal organiseerde op 19 februari 2024 een persoonlijk onderhoud via videoconferentie, waarbij verzoeker werd bijgestaan door zijn advocaat en een tolk Duits. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen.

Enerzijds verwijst het verzoekschrift naar de vasthouding van verzoeker op een aan de grens gelegen plaats, anderzijds wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing niet binnen een door de wet voorgeschreven termijn werd genomen. Bijgevolg wordt aan de Raad gevraagd om vast te stellen dat een substantiële onregelmatigheid werd begaan die hij niet kan herstellen, om dan de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar de situatie, voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, d), van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan.

Ter terechtzitting enerzijds gevraagd naar welk rechtsherstel omwille van een schending van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet mogelijk is bij een vernietiging van de bestreden beslissing, geeft de voor de verzoeker aanwezige advocaat aan dat dit de onmiddellijke vrijlating van verzoeker met zich zou meebrengen.

Deze vraag dringt zich op, omdat de Raad geen rechtsmacht heeft wat de vasthouding van verzoeker betreft (artikel 71 van de Vreemdelingenwet). Wat het vasthouden van de verzoeker om internationale bescherming betreft, oordeelde het Grondwettelijk Hof dat artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10, 11 en 12 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 43, lid 2, van de Richtlijn 2013/32/EU, schendt door het vaststellen van het aanvangspunt van de beslissingstermijn van vier weken op de ontvangst, door de commissaris-generaal, van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (GWH 25 februari 2021, nr. 2021/23, punt B.125.1-B125.5; BS 20 april 2021). Daarnaast wordt bevestigd dat de commissaris-generaal alleen een beslissing neemt over het verzoek om internationale bescherming en geen beslissing over de vasthouding (*ibid.*, punt 123.2). Het Hof stelde ook: *“Ten slotte maakt artikel 71 van de wet van 15 december 1980 het de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 van dezelfde wet wordt vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, mogelijk om tegen de ten aanzien van hem genomen maatregel tot opsluiting, een beroep in te stellen voor de raadkamer van de territoriaal bevoegde correctionele rechtbank.*

Uit het voorgaande vloeit voort dat het recht van de betrokken vreemdelingen op toegang tot een rechter, zoals het door de in het middel aangehaalde bepalingen wordt gewaarborgd, niet wordt geschonden.” (Zie ook punt B.126-B.130.3 wat de wijziging van de omstandigheden betreft die de vasthouding verantwoorden.) Ook het Hof van Justitie heeft zich reeds meermaals uitgesproken over de geldigheid van de redenen voor bewaring van een verzoeker om internationale bescherming, waarvan de reikwijdte gezien haar context strikt is omkaderd (zie bijvoorbeeld HvJ 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU; HvJ 14 september 2017, nr. C-18/16; HvJ 15 februari 2016, nr. C-601/15).

Ter terechtzitting anderzijds gevraagd of in de voorliggende zaak andere procedurele rechten die van essentieel belang zijn worden geschonden, stelt de advocaat van verzoeker dat de vasthouding de uitzondering dient te zijn.

Deze vraag dringt zich ook op, omdat de bestreden beslissing weliswaar werd genomen in strijd met de beslissingstermijn van vier weken, zoals bepaald in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, maar de onregelmatigheid verder geen invloed heeft op de afloop van de procedure, noch een essentieel belang verleent aan de procedure (cf. HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70). Bovendien is het in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling (Overweging 18 van de Richtlijn 2013/32/EU): *“Ofschoon richtlijn 2013/32 niet tot doel heeft een gemeenschappelijke norm in te voeren met betrekking tot de bevoegdheid om na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming een nieuwe beslissing vast te stellen, blijkt bijgevolg niettemin uit haar doelstelling om te zorgen voor een zo snel mogelijke behandeling van dergelijke verzoeken, uit de verplichting om een nuttig effect van artikel 46, lid 3, te garanderen, en uit de uit artikel 47 van het Handvest voortvloeiende noodzaak om de doeltreffendheid van het beroep te verzekeren, dat elke door die richtlijn gebonden lidstaat zijn nationale wetgeving aldus moet inrichten dat, na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing en in geval van terugverwijzing van het dossier naar het semi-rechterlijke of administratieve orgaan als bedoeld in artikel 2, onder f), van deze richtlijn, binnen een korte termijn een nieuwe beslissing wordt vastgesteld die in overeenstemming is met de beoordeling in het vonnis waarbij nietigverklaring is uitgesproken.”* (HvJ 25 juli 2018, nr. C-585/16, punt 148). Het is echter onmogelijk dat, na de vernietiging van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal in voorliggende zaak alsnog overgaat tot het nemen van een beslissing binnen de termijn, bedoeld in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad concludeert dat verzoeker niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, omwille van het overschrijden van de termijn van vier weken, zoals voorzien in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot merkt de Raad op dat het opwerpen van rechtspraak van de Raad, bij gebrek aan precedenterwerking, niet dienstig is.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Marokko, te worden vervolgd. Hij beweert in zijn geboortestad in Marokko, waar hij na een afwezigheid van negentien jaar kort op bezoek was, gearresteerd en vervolgd te zijn geweest op basis van een gesprek over Berbernationalisme in een café. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk gemaakt omdat zijn verklaringen met betrekking tot zijn vermeende vervolging in Marokko niet overtuigen. Vooreerst (i) is het geenszins aannemelijk dat een (in de geschetste context) schijnbaar onschuldig gesprek over Berbernationalisme een danig snelle en hardhandige reactie van de Marokkaanse ordediensten heeft uitgelokt. Verder (ii) legt verzoeker geen enkel document neer om zijn verklaringen met betrekking tot zijn proces in Marokko te staven en kan hij hier ook geen overtuigende verschooning voor bieden. Tevens (iii) zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtroute bijzonder opmerkelijk. Ten slotte (iv) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van theoretische beschouwingen en blote beweringen, het aanvoeren van één nieuw document en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief en rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In de bestreden beslissing wordt, zo weze herhaald, op pertinente wijze overwogen dat het geenszins aannemelijk is dat een (in de door verzoeker zelf geschetste context) schijnbaar onschuldig gesprek over Berbernationalisme een danig snelle en hardhandige reactie van de Marokkaanse ordediensten heeft uitgelokt, dat verzoeker geen enkel document kan neerleggen om zijn verklaringen met betrekking tot zijn proces in Marokko te staven en hier ook geen overtuigende verschoning voor kan bieden.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn ontslagbewijs van de gevangenis van Nador dat volgens hem – gelet op het feit dat de inhoud ervan overeenstemt met zijn verklaringen – een cruciaal bewijs vormt van zijn onrechtmatig gevangenschap in Marokko en aldus voor zijn relaas en vrees voor vervolging.

De Raad is van oordeel dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit slechts een kopie betreft, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is, die door eender wie kan zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan en dat deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bovendien blijkt uit de COI Focus, “*Maroc: Corruption et faux documents*”, van 7 november 2023, die door de verwerende partij wordt gevoegd bij haar nota met opmerkingen van 19 april 2024, dat aan Marokkaanse documenten weinig waarde kan worden gehecht gezien de hoge graad van corruptie in Marokko. Voorts verschaft verzoeker in het verzoekschrift geen enkele duiding hoe hij aan dit document komt of waarom hij – ondanks dat de *protection officer* hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 19 februari 2024 reeds herhaaldelijk om documenten vroeg – dit nu pas neerlegt. Ter terechtzitting naar meer duiding gevraagd, antwoordt verzoeker in eerste instantie dat zijn nicht het document per gsm naar hem heeft gestuurd nadat zijn vader de advocaat in Marokko had gecontacteerd, om daarna te corrigeren dat het zijn neef was die het kwestieuze document aan zijn advocaat had gevraagd omdat zijn vader, die *normaliter* in contact met de advocaat staat, met gezondheidsproblemen is opgenomen in een ziekenhuis in Duitsland. Los van de eventuele onmogelijkheid van verzoekers vader om zelf contact op te nemen met de advocaat in Marokko, kan niet worden ingezien waarom deze advocaat, die door de familie van verzoeker gecontacteerd werd om documenten te bezorgen, enkel het voorliggende stuk zou hebben overgemaakt. Verzoeker verklaarde dat zijn familie hem een advocaat had toegestuurd die hem bijstond in zijn gerechtelijke procedure in Marokko, dat hij drie formulieren voor hem ondertekend heeft en dat hij mits betaling van een borgsom van 1700 euro vrijgelaten werd in afwachting van zijn proces (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7), zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de advocaat in kwestie over menig ander document beschikt, zoals een aanvraag voorwaardelijke invrijheidstelling, het betalingsbewijs van de borgtocht, de door verzoeker zelf opgeworpen ondertekende documenten en correspondentie van de advocaat, dat hij aan de neef van verzoeker had kunnen bezorgen, tezamen met het thans voorliggende document. Daar komt nog bij dat verzoeker wel aangeeft dat het voorliggende document een ontslagbewijs is van de gevangenis van Nador, maar dit kan als dusdanig geenszins uit het betreffende document worden afgeleid. Hieruit blijkt enkel dat dit is opgesteld door de gevangenisdirecteur, zonder dat daarbij wordt geëxpliciteerd om welke gevangenis het gaat. Dat het document het gevangenisnummer en een verslag van het geldbedrag dat bij vrijlating is ontvangen bevat, alsook dat de data van gevangenneming en vrijlating overeenstemmen met wat verzoeker daarover verklaarde, maakt vervolgens nog niet dat aan het document in kwestie bewijswaarde gehecht kan worden. Overigens, wat die data betreft en waar verzoeker in het verzoekschrift meermaals aanhaalt dat het document een ontslagbewijs is van de gevangenis van Nador, merkt de Raad op dat verzoeker aangaf slechts drie dagen in deze gevangenis te hebben verbleven en dat hij nadien werd overgebracht naar de Oukacha gevangenis in Casablanca alwaar hij zo'n negen maanden werd vastgehouden (*ibid.*, p. 6). Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan het bij het verzoekschrift gevoegde document geen bewijswaarde kan worden gehecht.

2.3.7.4. Verder verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar algemene informatie inzake de situatie in Marokkaanse gevangenissen, waaruit onder meer blijkt dat er sprake is van mishandeling in de gevangenis van Nador, en inzake het gegeven dat het systeem van vrijlating onder borgtocht veel gebruikt wordt in Marokko om het probleem van overbevolking van de gevangenissen te verlichten.

Dergelijke algemene informatie is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Marokko, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relaas, met inbegrip van zijn gevangenneming in Marokko en dat het thans voorliggende ontslagbewijs uit de gevangenis hier niets aan verandert. De in het verzoekschrift aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht. Ook het gegeven als zou verzoekers voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Ten overvloed stipt de Raad nog aan dat verzoeker aangaf zo'n negen maanden in de Oukacha gevangenis in Casablanca opgesloten te zijn geweest en slechts enkele dagen in de gevangenis van Nador, zodat het

betoog, dat geen adequaat onderzoek werd gevoerd naar de detentieomstandigheden en de risico's van mishandeling in de gevangenis van Nador, niet dienstig lijkt. Ter terechtzitting gevraagd in welke gevangenis hij slecht behandeld zou zijn geweest, geeft verzoeker ten andere nog aan dat dit in Casablanca was daar er in de gevangenis van Nador veel Berbers waren waardoor er goede communicatie mogelijk was.

2.3.7.5. Bij gebrek aan een dienstig verweer tegen het motief van de bestreden beslissing inzake de vluchtroute, wordt deze door de Raad overgenomen.

2.3.7.6. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.7.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

V. SERBRUYNS